

ဂရီဒဿနသမိုင်းမှာတော့ စတိုးဝစ်ကို ပျော်ရွှင်မှုစံပြုဝါဒတွေထဲက တစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ပါတယ်။ ဥပမာ စတိုးဝစ်တွေဟာ - ထမင်းနှစ်နပ်စားနိုင်တာကို တစ်နပ်ပဲစားမယ်၊ ဒီလိုကျင့်တာက ငွေကြေးအကျပ်အတည်း၊ ဒါမှမဟုတ် အခြေနေအကျပ်အတည်းတစ်ခုနဲ့ ကြုံလာတဲ့အခါ ထမင်းတစ်နပ်ပဲ စားရရင် စိတ်ကညစ်ညူးရပြီလေ၊ စိတ်အဆင်မပြေတော့ဘူး။ အဲလိုမဖြစ်ရအောင်၊ ခက်ခဲတဲ့အခြေနေမှာလည်း စိတ်ဟာ တည်ငြိမ်အေးချမ်းပြီး အဆင်ပြေနေအောင် လောကဓံဆိုတာဘာလဲကွ ဆိုပြီး ဒုက္ခကိုတမင် ဖန်တီးရင်ဆိုင်ကြတယ်။

စတိုးဝစ်ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာဟာ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းစီပေါ်မှာပဲ ရှိတယ်။ ဘယ်လိုလောကဓံပဲဖြစ်ဖြစ် တည်ငြိမ်၊ ငြိမ်းချမ်းမှုဆိုတာက အခုလက်ရှိဘဝမှာပဲ။ သေလွန်ပြီးဘဝကို မပြောဘူး။ အဲဒါကပဲ ဘဝရဲ့တန်ဖိုး။ ဒါပေမယ့် တပမ္မာတော့ ပျော်ရွှင်မှုအကြောင်းကိုလည်း မပြောဘူး၊ တည်ငြိမ်ငြိမ်းချမ်းမှုအကြောင်းကိုလည်း မပြောဘူး။ သူတို့ လွတ်မြောက်မှုကိုပဲ ရည်ရွယ်တယ်။ လွတ်မြောက်မှုကို မြင်သာအောင်ပြောရရင် ဗုဒ္ဓသွန်သင်ချက်မှာပါတဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ သဘောအတိုင်းပဲ။ ဒီတော့ သူတို့ရဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခကိုခံမှုဟာ သေလွန်ပြီးဘဝကို ရည်ရွယ်တယ်...